

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

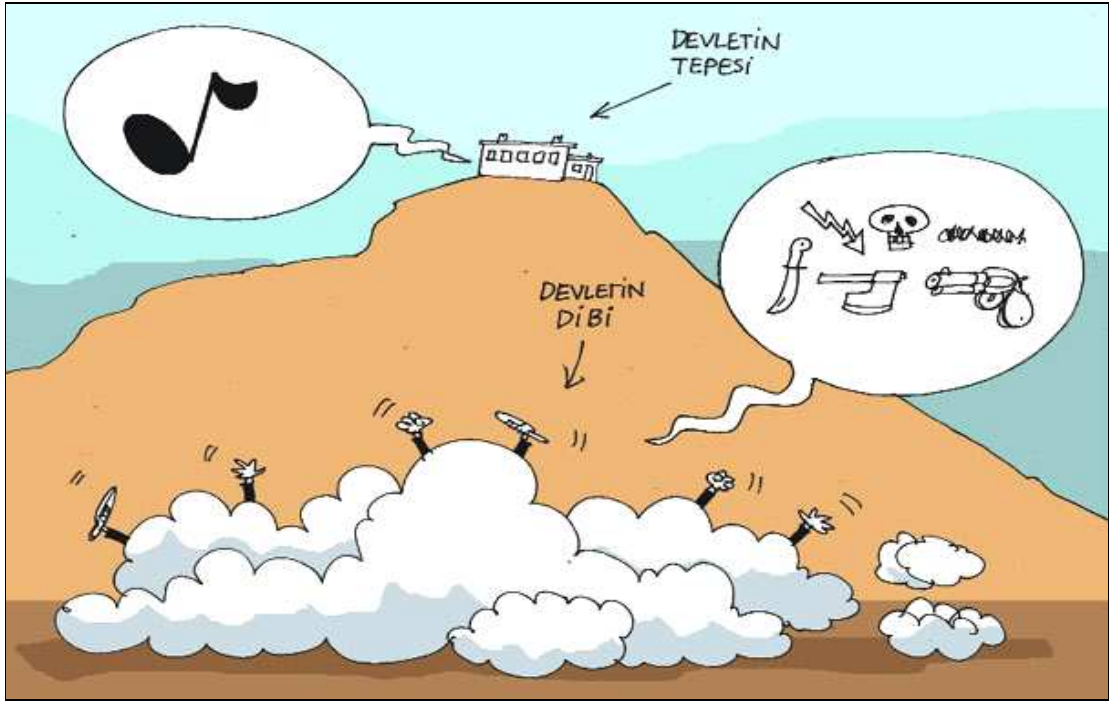
2 Kasım 2012

Sayı: 173

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Siyasi sistem,
düzeni sermayenin ihtiyaçlarına göre
biçimlendirmek için çalışıyor**

Meclis açılır açılmaz çıkarılan, Toplu İş İlişkileri Yasası ile ilerleme yapılacağı söylenerek, işçi haklarında bir adım daha gerileme yapıldı. İş güvencesi yasasına dayalı olarak işe iade hakkı, artık 30'dan az işçi çalıştıran iş yerlerinde geçerli olmayacak. Böylece kayıtlı çalışanların neredeyse yarısı olan 12 milyon civarında çalışan bu haktan yararlanamayacak. Çıkan ilk yasa işçi haklarının geriletilmesi, şaşırtıcı değil, çünkü meclis neredeyse bunu hep yapıyor. Çıkarılan her yasa, yapılan her değişiklik, burjuvazinin ya yeni üretim ihtiyaçlarına ya da yönetim ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş. Doğrudan hedefi, işçi sınıfının çıkarları olan bir tek yasa yok. Ancak siyasilere sorulsa tüm yasalar, değişiklikler toplum için yapılıyor. Hatta zamlar bile!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Meclis çalışsın veya tatilde olsun, çalışma yaşamını ve hakları biçimlendiren düzenlemeler sürüyor. Örneğin bu tatil döneminde, memurların tedavi sürelerindeki ücret haklarını kısıtlayan bir düzenleme daha yapıldı.

Zaten meclis tatil olmadan hükümete kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi veriyor. Meclis açıldığında, bu kararnameler, muhalefet partileri tarafından belirli bir sürede dava konusu edilmezse otomatikman yasa haline geliyor. Çoğu zaman böyle oluyor. Çünkü bugün muhalefette olan partiler, iktidara geldiklerinde kendileri de bu ve benzeri yasaları çıkaracaklar. İşte böylece adım adım haklar geriliyor, değişiyor, biçimleniyor.

Eğer böyle olmasaydı, Türkiye ekonomik ve sosyal olarak bugünkü görünümde olmazdı. Ekonomik olarak dünyanın 15'inci büyük ekonomisi olduğu kabul edilen Türkiye, sosyal olarak sayısı 160'ı aşan dünya ülkeleri arasında 90 ile 130'uncu sıralarda. Nüfusu az ve ekonomik olarak gelişmemiş ülkeler dikkate alınmadığında, genellikle en sondayız. Sağlıkta iyileşme olmasına rağmen anne-çocuk ölümlerinde hep liste başındayız, ülkedeki altyapı, konut, eğitim, kültür olanaklarına erişimde eşitlik açısından son sıradayız.

Kadınların çalışma yaşamına, siyasi ve sosyal yaşama katılımında, demokratik ve siyasal yaşama katılma olanaklarında en sonlardayız.

Hükümetin övünç kaynağı ekonomide bile durum kötü. Gelir adaletsizliği, azalmıyor, aksine artıyor. zenginlik, sayısı son yıllarda biraz artan ama yine de nüfusa göre son derece küçük bir kesim olan bir avuç büyük sermayedarın elinde toplanıyor. Bankalardaki mevduat hesaplarındaki toplam paranın yarısı 50 bin civarında kişiye ait. Diğer yarısını, neredeyse 70 milyon paylaşıyor.

Bugünkü durum, işçi sınıfının üyesi olan on milyonlar için olumsuz, siyasilerin, meclisin canla, başla hizmet etmek için çalıştığı küçük bir azınlık sermaye ve çevresi için iyiye gidiyor. Türkiye, artık parası olanların, belirli bir insani koşullarda yaşayabildiği ülkeler kervanına katıldı. İşçi sınıfına da bunlar gösterilip sanki mümkünmüş gibi çok çalışıp bir yer, mal mülk edinmesi öğütleniyor.

Temel olarak patronları palazlandıran, ardından toplumun sınırlı bir kesiminin yararlandığı bu yaşam düzeyi öne çıkarılarak, işçi sınıfının tüm kesimlerine meclisin, hükümetin çalışmalarından, yaptığı değişiklik ve düzenlemelerden memnun olması bekleniyor, dayatılıyor. Oysa işçi sınıfının yaşamında, ekonomik ve sosyal haklarında, böyle bir değişiklik ve iyileşme olmadı. Hala en kötü ulaşım, en kötü konutlar, okullar, hastaneler işçi semtlerinde olmaya devam ediyor. Hala yasalardaki hakkını almaya çalışan, hastalandığında işe gidemeyen işçi işten atılıyor. Milyonlarca işçi sigortasız, havalandırmaz, güvencesiz çalışıyor hatta bir kesimi böyle bir iş arıyor.

Türkiye'nin "büyümesi" ya da demokrasinin "gelmesi" tam da kapitalist düzene uygun şekilde gerçekleşiyor. Hükümet de bunu iyi bildiği için henüz yıpranmamış, milyonların gözünü boyayabiliyor, dikkatini başka yönlerle çekebiliyorken, meclisi hızla çalıştırıp emeklilikten çalışma düzenine kadar, patronların önümüzdeki dönem ihtiyaç duyabileceği ortamı hazırlamaya gayret ediyor. (30.10.12)

Emekçinin Gündemi

Suriye'de demokrasinin gelişine ne oldu?

Suriye'de süren iç savaş nedeniyle bayramda bile ölenler oldu. Hem iktidar tarafı hem de muhalifler, verilen sözlere rağmen ellerini silahlardan çekmediler.

Buna rağmen, bugüne kadar her gün Suriye'yi diline dolayan hükümet çevresi, hatta medyanın bir kesimi artık Suriye'yi daha az gündeme getiriyor. Üstelik, iç savaş şiddetini arttırmasına, göç etmek zorunda kalanların sayısının yükselişine rağmen.

Daha çatışmalar başlamadan, çadırlar kurup sığınmacı bekleyen, Suriye'ye hatta Ortadoğu'ya demokrasi getireceklerini haykıran hükümet yetkilileri neden çark ediyor?

Türkiye'ye sığınanların sayısı 100 bini aştığından beri, gelen insanların kabulünde sınırlama getirildi. Oysa küçük bir ülke olan Lübnan'da çoktandır 200 bini aştı sığınmacı sayısı. Gazeteler, dışışleri bakanlığının verdiği hesaplarla, büyük büyük rakamları yazacak ne kadar çok masraf yapıldığını yazıyor artık. Ama öte yandan, bir süre önce resmi olarak tüm dünyanın maddi destek isteyen hükümetin, destek için gelen hatta aralarında Van depreminde çok büyük yardım yapanların da bulunduğu yabancı dernekleri, "misyonerlik, casusluk yapar" bahanesiyle geri çevirdiği de biliniyor.

Bu durum, askeri eğitim ve silah yardımının ortaya çıkışını engellemek için de olabilir. Hükümet, yaptıklarını gizlemeye çalışıyorsa,

çadırlarda yaşam her geçen gün çekilmez hale geliyor. Sığınmacılar, son olarak giyecek yardımı alamadıkları için protesto gösterisi yaptı. Hükümetin derdi başka, canını kurtarmak için sığınan Suriyelilerin derdi başka.

AKP hükümeti, Tunus'ta başlayan ve Suriye'ye ulaşan isyan dalgasında, kendisinin de etkisinin olduğunu sandı, anlaşılan. Başbakan ve dışışleri bakanı, Libya'da çark etmez zorunda kalması dışında, devrilen iktidarlara karşı çıkıp "lafta" isyan eden kitleleri desteklemesinin işe yaradığı rüyasını gördüler. Suriye'de de aynı rüyanın devam edeceğini sandılar. Lafla, ABD'nin karşı çıktığı ancak Rusya ve İran'ın, ekonomik, siyasi ve askeri yönlerden açıkça desteklediği Suriye iktidarının, birkaç haftada yıkılacağını sandılar.

Suriye'de artık iktidarla muhalifler değil, onların ardında bir ölçüde büyük emperyalist güçler çekişiyor. Ama o kadar da gayretli değil. Çünkü ülke hem çok küçük hem de Irak, Libya gibi önemli zenginlik kaynakları yok. Bu nedenle kitlelerin ölmesi, göç etmek zorunda kalması, ülkenin yıkılması onlar için fazla dert değil. İç savaş kendi topraklarına uğramıyor. Uzaktan üzüyorlar, uzaktan kızıyorlar, uzaktan yardım edip yasaklar koyuyorlar.

Ancak Türkiye için aynı şey geçerli değil. Türkiye savaşta olmamasına rağmen, can kaybı var, göç etmek zorunda olanlar var, ekonomik gerileme var ve

sınır illeriyle sınırlı olsa da bir savaş durumundaki gibi toplumsal çalkalanma var.

Yapılması gerektiği gibi yüz binden fazla Suriyeliyi barındıran hükümet, çatışmaların olduğu en yakın sınır ilçelerinde yaşayan birkaç on bin vatandaşı korumak için gerekeni yapmıyor. Biraz para bulabilen çoğu aile uzak ilçelere göç etti ancak işsizlik ve parasızlık nedeniyle bunu yapamayanlar var. yardımlarla ailesini geçindiremeyen bazı Suriyeliler, çok düşük yevmiyeyle kaçak çalıştırılıyor, yetkililer patronlara kazanç sağladığı için görmezden geliyor ama bu durum bu illerde gerginliğe neden oluyor. Suriye ile ve Suriye üzerinden yapılan ticaretin durması, işsizliği ve yoksulluğu arttırması, gerginliği tırmandırıyor.

AKP hükümeti, Suriye'ye karışmada ne kadar gönüllü olduğunu görüp öne çıkmasını destekleyen büyük emperyalist devletlerden istediği hiçbir desteği alamadı. Ne para yardımı ne tampon bölge ne de uçuşa yasak bölge oluşturuldu. Şimdi bizzat başbakan ve dışışleri bakanının izlediği bu saldırgan siyasetin bedelini önce Suriyeli ve ardından Türkiyeli kitleler ödüyor. (01.11.12)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçilere baskı yapıyor

Şişli Belediyesi'ne bağlı Ayazağa, Maslak ve Huzur mahallelerinin Sarıyer belediyesine bağlanması tartışması devam ederken, işçiler arasında işten atılma korkusu yayılıyor. Maslak, büyük bankaların merkezinin bulunduğu gelişmiş bir merkez. Belediyeye iyi gelir getiriyor. Ancak AKP'nin hem üçüncü köprü'nün getireceği rantla ilişkin hem de Sarıyer belediyesini yeniden alma hesapları var.

Bunlar işçileri doğrudan ilgilendirmese de şovmen başkan, kendi çıkarını sanki işçinin çıkarını koruyacakmış gibi bir hava yaratıyor. Böylece işçiler, belediyenin mevcut durumunu korumasını istiyor.

Oysa aynı belediye başkanı, belediyenin işlerini taşeronla veriyor. İşçileri yine işten atmakla tehdit ediyor. En son fen işleri taşeronla verildi, bölümün işçileri bir süredir boş oturuyor. İşverenin amacı, işçileri bıktırıp işten ayrılmasını sağlamak.

Aynı işveren öte yanda işçi alıyor. Taşeron işçilerin ücretleri sürekli geciktiriliyor. Sendika ise tüm bu olanlara sadece seyirci kalıyor. Çünkü belediye başkanıyla aralarındaki ilişkiyi bozmak istemiyor.

Belediyeler, belediye başkanının çevresine rant kapısı olarak görülüyor. Aynı zamanda siyasilerin de. Oysa işçiler için iş ve aş kapısıdır. Bu nedenle işçiler, endişelerinde haklılar. Çünkü her kusur, her değişiklik, dönüp dolaşıp işçinin başında patlıyor. İlk işten atılanlar, onlar

oluyor. En düşük ücretle, sosyal güvencesiz çalışıyoruz, iş yerinde olanlar günlük yaşamda da devam ediyor.

Tüm olumsuzluklara rağmen, kendi haklarımızı korumak için birlikte mücadele etmeye çalışırsak geç kalmış olmayız. Çalıştığımız şirketin alt işveren olması bilinciyle de hareket etmeliyiz. Önümüzde seçim var ve bu süreçte daha çok mücadele ve etrafımızdaki taşeron şirketlerde çalışan işçilerin örgütlenmesinde daha çok çaba göstermeliyiz. (27.10.20012)

Gıda

Sözleşme başlayacak; sendika nabız yokluyor, işçiler bastırıyor

1 Aralık itibarıyla toplu sözleşme görüşmeleri başlayacak. Şimdiye kadar sadece bazı işçilerden fikir alan sendikacılar, bu yıl geçtiğimiz sözleşmedeki güçlü işçi muhalefeti nedeniyle bir kez daha zor duruma düşmemek için işyerinde, işçiler arasında dolaşıp gerektiğini sordular.

Sendikacıların pek açıklamak istemedikleri bir sonuç çıktı ortaya. İşçilerin büyük çoğunluğu seyyanen zamda diretiyor. Fakat geçtiğimiz sözleşmenin aksine "ne alırsak alalım, seyyanen alalım" değil, herkese 200 lira net zam ve sosyal yardımlarda %10 artışla yola çıkıyor.

Ay içerisinde şirketin Malezya yatırımı nedeniyle gazetelerde yayınlanan rakamları artık biliyoruz. Şimdiye kadar hep önümüzü göremiyoruz diyen

patronun, yıllık 1.2 milyar dolar ciro yaptığını, 130 milyon dolarlık Malezya yatırımının beş yılda kendisini amorti edip kâra geçeceğini öğrendik. Şu an fabrikanın üzerinde bulunduğu arazinin, yapılan inşaat projesiyle 1-1.5 milyar dolar civarında patrona kâr sağlayacağı da konuşulanlar arasında. Son zamlardan sonra geçinmede zorlanan işçiler, patronun konuştuğu rakamları öğrenince şaşırıldık. Ne yalan söyleyelim bu kadar beklemiyorduk. Patron krizi fırsata çevirenlerin başında geliyor sanırız.

Sendikacıların yaptığı nabız yoklaması sonrasında işçilerin tepkilerini alan temsilciler, bu tepkileri karşılayamayınca genel merkezinden eğitim sekreteri ve sözleşmeler sorumlusunu çağırarak zorunda kaldılar. Şimdiye kadar olmamış bir şey daha oldu ve işçiler üretimi durdurarak toplantı yaptılar.

Sendika kısaca şunu söyledi: "Bizler, sizleri düşünüyoruz ve vicdanlarımızın rahat olması için sizlerin alt kademedekilerle üst kademede ücret alan işçileri memnun edecek hem seyyanen hemde yüzdelikli zam stratejisiyle masaya oturacağız." İşçiler bu öneriye kesinlikle karşı çıktı. Toplantıya katılan düşük ücretli işçiler, herkese 200 lira net zam istediklerini ve bunun altının kabul edilemeyeceğini söylediler. Buna, yüksek ücretli bazı işçiler, "bizden alıp onlara veriliyor" diyerek karşı çıktılar. Bazı yüksek ücretli işçiler de buna karşı çıkarak, birlik olmak gerektiğini ve kimsenin bir diğeri için ücretinde gözü olmadığı, adaletli ve insani olmak gerektiği

söyleyerek, ücrete bakmaksızın herkese eşit zamma destek verdiler.

Böylece işçiler arasındaki ayırım bitti ama sendikacılar kendi tekliflerinde direttiler. İstedikleri, 1.035 lira olan taban ücreti 1.100 liraya çekip herkese %10 zam alarak sözleşmeyi bağlamak. İşçiler yine karşı çıktı. Söz alan bir kadın işçi “hiç kimsenin malında mülkünde gözümüz yok ama bizler işçi olarak insanca yaşamak istiyoruz o nedenle insanca yaşayacak ücreti hakediyoruz” dedi. Bütün işçiler tekrar 200 lira seyyanen zammı ısrar edince sendikacılar, bir kez daha oran hesabı yaparak yüksek ücretliler üzerine oynamaya çalıştı.

Fabrikada en yüksek ücret 2.750 lira. Bu paranın %13'ü, yaklaşık 300 liradır. Sözleşmeye herkese 300 lira zammı girilirse sorunu çözer. Bu basit hesap yapılanca sendikacıların artık söyleyecek sözü kalmadı. Bayramlaşıldı ve Tuzla fabrikasına gittiler.

Biz işçiler de diğer fabrikadaki arkadaşlarımızı arayıp olanları anlattık ve talepleri toplu olarak savunmamız gerektiğini söyledik. Şimdi sendikacılar sıkışmış durumdadılar. Fakat burada önemli olan işçiler hep bir ağızdan taleplerini söylemeyi ve savunmayı başarmış olmaları. Bu durum fabrika tarihinde bir ilk neredeyse. Bu nedenle sendikacılarla yapılan tartışmayı ve ücreti ne olursa olsun, işçilerin birlik içinde olmalarını anlamlı buluyoruz. (Bir işçi)

Müdür kudurdu

Bayramda çalışmayacağımızı söylediğimizde müdür saldırganlaştı. Hepimizi topladı; “bayram tatilinizi yapın, kalan

günlerde çalışacaksınız, mesai yok, başka bir gün izin kullanırsınız” dedi. Biz de bayram çalışmanın iki gün yevmiye karşılığı olduğunu yani iki gün sayıldığını söylediğimizde tehdit etmeye başladı: “İşiniz oluyor gidiyorsunuz, işiniz oluyor geç geliyorsunuz, ben size soruyor muyum, idare ediyorum” deyip gitti. Düşünün karar verin dedi.

Biz de işçiler aramızda düşündük, karar verdik, yasal tatil olan bayram günlerinde çalışmayacağız, gelmiyoruz dedik. Bunu söyleyince müdürün düzeni bozuldu, ortalık karıştı.

Bunun üzerine durumumuzu gözden geçirdik ve bozguna uğramadan çalışmayı ayarladık. Bu da müdüre bir uyarı oldu. Bundan sonra, birliğimizi sağlama bağlarsak, müdüre daha iyi bir ders olur. (Bir işçi)

Hükümet işçi haklarına saldırıyor

Referandumda sendikalarla ilgili bir madde vardı: Sendikalar, demokratik olacaktı. İşçiler, istedikleri sendikada örgütlenebilecekti. Vaatler, öyle ileri gitti ki, hükümetin söylemediklerini bile bazı sendika bürokratları söyledi.

Yetmez ama evetçiler, her televizyon kanalında işçilerin özgürleşeceğini söylediler.

Anayasa değişikliği sonrasında, Anayasa uyum yasalarının çıkarılması gerekiyordu. İki yıl geçmesine rağmen hükümetten ses yok. Üstelik, sözde yeni sendikalar yasasında bile Anayasa değişikliğine uyum yok.

Uluslararası standartlara aykırı yasalar yerinde duruyor. Ne Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) ne de

sendikaların tepkileri değer görüyor. Hükümet doğrudan büyük sermayenin istekleri ve sendika bürokratlarının önerilerine göre yasayı düzenledi.

Oysa Anayasa değişikliği sürecinde yaratılan hava sonucunda bir çok işyerinde işçiler, örgütlenme girişiminde bulundular. Bu işçiler, işten atıldı. Yasal hiçbir güvenceleri olmadığını yaşayarak gördüler.

Kaldı ki yeni yasada işçilerin lehine düzenleme yapıldığı yalanı söylendi. Özellikle Hak-İş, doğrudan hükümetin emriyle yasanın düzenlenmesinde büyük emek harcadı. Türk-İş ise sözde endişelerini söylerken, aslında aynı oranda işin içindeydi.

Hükümet, bu yasayı sorunsuz geçirdiği için bir adım daha atmaya hazırlanıyor. Bu kez duyurular yaparak işçinin nabzını yoklamakla başladı. Emeklilik yaşının bir kez daha yükseltilmesi, kıdem tazminatının kaldırılması için yeni düzenlemelerin yolda olduğu görülüyor.

Ekonomi ve maliye bakanları, bununla ilişkin açıklamaları durup dururken yapmadı, hesapları olduğu açık. Zaten önce konu açıklanır, gerçekler çarpıtılarak öyle bir şekilde anlatılır ki işçilerin bir kesimi iyi bir değişiklik yapılacağına ikna edilir, sonra uygulama gelir.

İşçiler şimdiden, duyuruları iyi okuyup sermayenin güçlerine karşı mücadeleyi yükseltme gerekiyor. Sendikalar, önce biraz gürültü çıkarıp sonra seyirci kalmayı yeğliyorlar.

Bu nedenle işçilerin, demokratik bir merkez etrafında mücadele yürütmeleri gerekiyor. Sermayenin baskılarını püskürtme şansımız vardır. Yeter ki mücadele edelim. (27.10.12)

Siyasetin Gündemi

Açlık grevleri ve Kürt halkının ulusal hakları

12 Eylül'de 63 tutuklunun başlattığı ve bir hafta sonra da 79 kişinin katıldığı "Anadilde eğitim ve savunma hakkı ile Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecridin kaldırılması" talepleriyle başlayan açlık grevleri artık ölüm oruçları aşamasına gelmiş durumda. Son rakamlara göre KCK ve BDP'ye bağlı 776 kişi 58 farklı cezaevinde açlık grevlerini sürdürüyorlar.

Giderek, özellikle de son günlerde, bu konuda hükümete karşı tepkiler artıyor ve insanların çoğu da Kürt halkının da her halk gibi en temel haklardan ibaret olan anadilde eğitim ve anadilini kullanabilme konusunda destekler artıyor.

AKP hükümetinin bu konuda sıkıştığı ve rahatsız olduğu görülüyor. Örneğin başbakan açlık grevinin olduğunu bile kabul etmezken, Adalet bakanı Sadullah Ergin Ankara'da ceza evine gidip açlık grevinde olan tutuklularla ilgilendi ve onlardan kendi yararları ve sıhhatleri ve de ailelerinin iyiliği için açlık grevlerine son vermelerini istedi. Ek olarak da son günlerde hükümet yanlısı medya, özellikle de Sabah, Star ve Yeni Şafak gibi gazeteler açlık grevleriyle yoğun olarak ilgilenip kafa karışıklığı yaratmaya, suyu bulandırmaya ve gerçek sorunun Kürt halkının en temel haklarına bile sahip olmamasından kaynaklanmadığını unutturmaya çalışıyorlar.

Ama şu da bir gerçektir ki basının, özellikle de muhalefetteki basının neredeyse tümü ve sol örgütler, hükümetin uygulamalarını teşhir ediyor ve onlara karşı tavır alıyor ve de belirli dayanışma eylemleri tertipliyorlar. Bütün bunlar da hükümeti daha da çileden çıkartıyor. Örneğin 28 Ekim'de İzmir'de HDK'nın açlık grevlerini destekleme eylemine katılan 13 üyesi polis ve sivil faşistlerin saldırısına uğrayıp tutuklandı.

ODTÜ 100. Yıl Kampüsü öğrencilerinin açlık grevi yapanlara destek yürüyüşü

Kürtlerin yoğun olduğu kentlerde ise protesto eylemleri daha da yoğun. Örneğin Mardin'in Mazıdağı ilçesinde bir araya gelerek açlık grevindeki tutukluları desteklemek amacıyla AKP Mazıdağı ilçe binasına yürüyen kitleye polis müdahale etti. Özel hareket timlerinin saldırısına uğrayan yürüyüşçüler içinde bulunan BDP Mazıdağı yöneticisi Emanet Eneş polislerin attığı gaz bombasının başına isabet etmesi sonucu ağır yaralandı.

Son olarak, salı günü bir çok şehirde iş yerleri açılmadı, yürüyüşler yapıldı ve tüm bunlara polisin saldırısı oldu.

Açlık grevleri eylemlerinin nasıl sonuçlanacağını şimdiden kestirmek oldukça zordur. Ama bizler işçi sınıfı devrimcileri olarak Kürt halkının, tıpkı Türk halkı ve diğer halklar gibi, bütün temel ulusal haklarına sahip olması gerektiğini savunuyoruz ve bu açıdan yapılan eylemleri de destekliyoruz.

Ancak şunu da unutmamamız ve saklamamamız gerekli: Kürt halkı da bütün diğer halklar gibi farklı sınıflardan, yani burjuva sınıfı ve işçi sınıfından oluşuyor. Kürt burjuvalarının da çıkarlarının Kürt emekçilerinin çıkarlarından farklı olduğunu kesinlikle unutmamalıyız.

KCK'nın, BDP'nin ve PKK'nın temel siyasetleri burjuva eksenindedir. Açlık grevlerine katılan insanlar öz verili bir şekilde hayatlarını tehlikeye atıyorlar.

Onların eylemi sadece ulusal haklar ile sınırlandırıp yoğun sömürü baskı ve yoksulluk şartları altında ezilen milyonlarca Kürt emekçinin en temel istekleri bile gündeme getirilmiyor. Bu bir sıradan unutkanlık veya rastlantı değil. Bu bir burjuva siyasetidir. İşte bu nedenle de işçi sınıfı devrimcilerinin görevi bunları da hatırlatmaktır. (31.10.2012)

Uluslararası Gündem

ABD

Üç hafta kala emek dünyası seçimden ne bekleyebilir?

ABD’li Troçkist grup Spark, 7 Ekim’de yayınladığı başyazıda Barack Obama ve Mitt Romney arasında yapılan başkanlık seçiminin emekçiler için önemi konusuna değindi.

Seçimi kim kazanırsa kazansın ekonomi kötüye gitmeye devam edecek. Bunu Business Week dergisi bile kabul ediyor. Patron taraftarı olan bu dergi bunu şöyle ifade ediyor: “2013 yılı, bir felaket yılı olacak.”

Ciddi ekonomi uzmanlarının çoğunluğu ABD ekonomisinin canlanması için gerekli bir “motor gücün” olmadığını anlattı. Milyonlarca iş olanağı yok edildi, şirketler daha az çalışan ile çok daha fazla üretip ve böylece de çok daha fazla kar elde ediyor. Ücretler ya doğrudan ya da dolaylı yollarla budandı. Çünkü şirketler üretilen zenginliklerdeki payın daha büyük bir kısmına el koydu.

Para olmadığında insan pazara gidip de nasıl harcama yapabilir? Ücretlerin düşürülmesi ve istihdam sahalarının daraltılması sonucu, kitlelerin yaptığı harcamaların hacmi azaldı ve böylece ekonominin tümü geriledi.

Kredi kartı borçlanması ve ipotekli borçlar sayesinde gerçekler ört bas edilebildi. Ama biriken borç, çok şiddetli bir şekilde yeniden gündeme geldi. Bankaların bu borçlar üzerine yaptığı spekülasyon da ekonomiyi tamamen batırdı.

Belediyeler, yerel yönetimler, öğrenci borçları, eyaletler, federal devlet de dahil herkes durumun daha da vahim olmasına katkıda bulundu. Hükümet çalışan sayısını azaltıyor, kitlelerin bir kesiminin eline en azından bir miktar para aktaran kamu harcamalarında önemli kısıtlamalar yapıyor ve de istihdam sahası açan kamu hizmetlerini giderek azaltıyor.

Yukarıda anlatılan tüm bunlar şu anda da devam ediyor

ve evet “bu nedenle de 2013 yılı bir felaket yılı olacak.”

Yapılan televizyon karşılaşmasında iki başkan aday da, ekonomi için bir şeyler yapacakları sözünü verdi. Mitt Romney bu konuyla ilgileceğini söyledi, ancak bu arada beklemek gerekiyor! Barack Obama ise bu konuyla ilgilemeye “başladığını” belirtti, ancak şimdilik beklemek gerekiyor!

Ekonomi konusuna bakıldığında iki partinin de programları aşırı yukarı aynı. Bu iki parti de büyük şirketlerin, zenginlerin vergilerinin devamlı azaltılmasını sağlayan siyaseti, yani Bush’un başlattığı ve

Obama’nın da devam ettirdiği siyaseti uyguluyor. Böylece bu iki parti de esas vergi yükünü emekçilere yüklüyor ve de sosyal hizmetlerde, kamu hizmetlerinde, eğitim hizmetlerinde sürekli kesinti yapıyorlar. Bu iki parti de farklı kamu hizmetlerinde (Medicare, Medicaid, Sosyal Sigorta) yeni kesintiler yapmak için seçim sonrasını bekliyor.

İşte böyle bir ortamda emekçiler bu seçimlerden ne bekleyebilirler ki? Onların

yapacağı tek şey yakında gündeme gelecek olan saldırılara karşı şimdiden kendilerini hazırlamaktır.

Kapitalistler ve banka sahipleri hiç beklemiyor. Devasa kâr elde ettiklerinde bile tensikat ve ücretleri düşürmeye devam ediyorlar. Öyle ise bizler niye bekleyelim? Bizler kendimizi savunmalıyız.

Mücadele hedeflerimiz konusunda düşünmeliyiz.

Tabii ki kimse emekçilere gönül hoşnutluğuyla buyurun isteklerinizi yerinize getiriyoruz demez. Ama kimse atalarımıza buyurun size 8 saatlik iş günü dememişti. Sosyal sigortayı onlara kimse lütfetmemişti. Bizden önceki emekçi kuşaklara kimse emekçi hakları konusunda hiçbir şeyi buyurun alın demedi. Bizden önceki emekçi kuşakları kapitalistler sınıfına karşı mücadeleler vererek haklarını söke söke almışlardır. Bizim kuşağımız için durum farklı mıdır? Niye bizim kuşağımız daha az mücadele etsin? LO (19.10.12)

Hükümet kemer sıkma siyasetini arttırmak istiyor, Portekizli kitleler kabul etmiyor

Portekiz’de ücretlerden devlete giden payın %7 oranında arttırılmasına karşı yapılan etkileyici 15 Eylül gösterilerin ardından hükümet geri adım atmıştı. Ancak Portekiz hükümeti tam bir ay sonra, 15 Ekim’de, bir kez daha saldırdı ve 2013 bütçesini açıklayarak emekçilere adeta savaş açtı.

Bu kez, açık bir şekilde gelir vergisi hedefleniyor. Maliye bakanına göre, vergi dilimleri dokuzdan beşe düşürülecek ve her bir dilimin oranı, tavan olacak şekilde arttırılacak. Ayrıca her ayda bir alınacak %4’lük ek vergi yoluyla gelir vergisi; oranı 2012’de %9,8 iken 2013’te %13,2’ye çıkacak. Akaryakıttan alınan vergi hızla arttırılacak ve konut kredisi oranları yarı yarıya azaltılacak.

Devlet de kamu harcamalarını kısıacak: İşsizlik yardımından %5, hastalık yardımından %6 kesinti yapılacak, ilaç kullanımı ve hastanelerde yapılan testler kontrol edilecek, devlet memuru sayısı %2 azaltılacak ve daha önce 64’e çıkartılması öngörülen emeklilik yaşı 65’e yükseltilecek. İlk etapta emekli aylıklarından %3,5 oranında kesinti yapılarak bin 350 avronun üzerinde emekli parası alanların aylıkları düşürülecek ikinci etapta, bin 800 avrodan başlayarak emekli aylıklarında %16 oranında kesinti yapılacak. Ayrıca Açores ve Madere özerk bölgelerine ayrılan fonlar kısıllacak.

Devlet, personel sayısını %3 -hatta ulaşımında %20-

oranında azaltacak ve personel lojmanlarından, personel iş gereği uzak bir yere gittiğinde verilen ikramiyeden %50 oranında kesinti yapılacaktır. TAP ve ANA gibi devlete ait havayolu şirketleri ve postane hizmetleri 2013’ün başından itibaren özelleştirilecek. Devlet tarafından RTP’ye (radyo televizyon) ve haber ajansına yapılan yardım %45 azaltılacak.

Buna karşılık patronlara birkaç küçük hediye var! Bir günlük tatil için patronların işçilere verdiği ikramiyenin %50’den %25’e indirilmesi,

küçük ve orta işletmelere, 45 yaşından büyük bir işsiz işe alınması durumunda işçi maliyetinin azaltılması gibi. Tüm bu tedbirler son bir alçaklıkla bitiyor: İşsizlik yardımından %6 kesinti yapılacaktır.

Pedro Passa tarafından yönetilen merkez-sağ hükümet, ciddi ciddi “Portekiz ekonomisinin gelişimi için gerekli şartların bu tedbirlerle güçleneceğini” iddia ediyor. Bununla birlikte ülkenin gayrisafi yurt içi hasılası %3 geriledi ve herkes çok iyi biliyor ki ekonomideki durgunluk daha da

kötüye gidecek. Öte yandan işsizlik şimdiden %16’ya ulaştı.

Daha da vahimi, maliye bakanı, Troyka’nın (Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası, Uluslararası Para Fonu) taleplerini karşılamak ve devamında, 78 milyar avroluk krediyi alabilmek için “bu öneriler tek seçenek, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer bu bütçeye dokunursak yardım alamayız” diyor.

Bu bütçe karşısında muhalefet, maliye bakanına karşı bir araya geldi. Muhalefetteki Komünist Parti, bütçeyi

“katliam” olarak görürken Sosyalist Parti “atom bombalı vergi”, CGTP (sendika konfederasyonu) ise “halkın onuruna saldırı” olarak yorumladı. Koalisyondaki Halkın Partisi, hükümeti, bütçenin aleyhine oy vermekle tehdit ediyor. Sağ başkan, kaygılarını ifade ederken patronların ağzı ise temkinli.

Yapılan anketlere göre halkın %70’i hükümetin siyasetine karşı ve bu memnuniyetsizliğini 15 Ekim akşamı meclise yapılan yürüyüşle gösterdi. 13’ünde ise Lizbon’da ve diğer büyük şehirlerde kemer sıkma siyasetine karşı yürüyüşler düzenlendi ve geçen hafta itibarıyla birçok grev vardı. CGTP ise beklendiği gibi bütçe görüşmelerinin yapılacağı gün olan 31 Ekim için yürüyüş, 14 Kasım için de genel grev çağrısı yaptı. Bu bütçe kabul edilemez ve kitlelerin, bu bütçeyi reddetmekten başka seçeneği yok. LO (19.10.2012)

7 Ekim seçimlerinden sonra Chavez yine iktidarda

1999'dan bu yana Venezuela'yı yöneten Hugo Chavez, 7 Ekim günü yeniden 6 yıllığına, 28 milyon nüfuslu petrol zengini ülkenin başına seçildi. Seçmenlerin yüzde 80'nin katıldığı seçimde Chavez, yeniden rahat bir şekilde oyların yüzde 54.4'ünü alarak seçildi. Rakibi sağın adayı, zengin bir aileye ait, yerel oligarşiye bağlı ve yıllardan beri Chavez'i iktidardan düşürmeye çalışan ve de emperyalist güçlerin desteklediği Henrique Capriles ise yüzde 44.9 oy alabildi.

Yerli hakim sınıf 1998'e kadar ülkenin devasa akaryakıt zenginliklerini talan eden yabancı şirketlerin aracısı olarak emekçi kitlelerin aleyhine büyük kazançlar elde ediyordu. 1999'dan itibaren bu yerel zengin sınıfı Chavez iktidarı ile işbirliği yapıp petrol rantının bir kısmını halk kitleleriyle paylaşmayı öğrendi. Böylece 1998'de yüzde 48 olan yoksulluk bugün yüzde 27'ye ve işsizlik yüzde 14'ten yüzde 7'ye indi. Geniş kitlelerin büyük bir yoksulluk içerisinde yaşadığı Latin Amerika için bu büyük bir başarı.

Yönetici sınıflar, ülke zenginliklerinin en küçük bir paçasının bile dağıtımına kendisinin karar verememesine hiç tahammül edemiyor. İşte Chavez'in devlet başına gelmesinden bu yana ona olan nefretleri bundan. Chavez, 14 yıl içerisinde 15 seçim tertiplede, biri dışında yani referandum hariç bu seçimlerin hepsini kazanmış olmasına rağmen, zenginleri temsil eden siyasetçiler yıllardan beri sürekli "demokratik değil" diye saldırıyorlar.

Çok demokratik olduğunu iddia eden oligarşi, on yıl önce ABD'nin yardımıyla askeri darbeyle Chavez'i devirmeye

çalıştı. Ama başarılı olamadı, çünkü yoksul semtlerdeki kitleler ve ordunun çoğunluğu darbeye karşı çıktı. Ardından birkaç ay sonra, yine bu hakim sınıf, bir kamu kuruluşu olan ulusal petrol şirketini (PDVSA) ele geçirmeye çalıştı ve bunda da başarılı olamadı. Petrol şirketi çalışanları ve kitleler, zenginlere bağlı olan şirket yönetimini gönderdiler. Ardından sağ partiler dibe vurduğu için genel seçimi boykot etmesi Chavez'in Meclis'teki çoğunluğunu devam ettirmesine katkıda bulundu.

Bu son seçimde ise Capriles ve oligarşi başka bir tercih yaptı. Bu defa hem seçimlere katıldılar hem de Chavez'in sosyal programlarına dokunmayacaklarını açıkladılar. Böylece bir kısım yoksul seçmen kitlesini kendilerine çekmeye çalıştılar. Ama Capriles'in programının bazı bölümleri halk kitleleri için gerçekten endişe vericiydi: Örneğin fiyatlar üzerindeki denetimin kaldırılması gibi.

Chavez'in bütün uygulamaları her ne kadar da yoksul semtlerde yaşam şartlarını tamamen iyileştirmiş olmasa da, ona oy veren bazı kesimler arasında belirli hoşnutsuzluklar olsa da, kitlelerin çoğu, Chavez'e şimdiye kadar onlar için yaptığı uygulamalar nedeniyle yine ona oy vermeyi tercih etti. Chavez rejimi yoksulluğa, cehalete karşı mücadele etti ve sağlık alanında 40 bin Kübalı hekimin de katkısıyla, özellikle yoksul semtlerde sağlıkta büyük iyileştirmeler gerçekleşti. Ama diğer yandan Chavez'in konut programında büyük aksaklıklar devam ediyor.

Bütün sözü edilen bu uygulamaların sınırları ortada olmasına rağmen, genel olarak yoksul semtlerdeki kitlelerin yaşam

şartlarında belirli iyileştirmeler oldu ve yoksulluk biraz azaldı. Bunlar, petrol gelirlerinin bir kısmının kitlelerin yararına kullanılması sonucu yapıldı. Üstelik o kadar da zor olmadı, çünkü son yıllarda petrol fiyatı sürekli arttı. Halbuki daha önceki dönemde petrol gelirlerinin tümü, emperyalist çokuluslu şirketlerin ve yerel oligarşinin kasalarına akıyordu.

Chavez rejiminin petrol gelirlerinin bir kısmını yoksullara dağıtmasına rağmen zenginler servetlerine servet katmaya devam ediyorlar; nüfusun en zengin yüzde 20'si ulusal gelirin toplam yüzde 50'sine el atmaya devam ediyor.

Aslında Chavez'in övünerek söz ettiği "21'inci yüzyıl sosyalizmi" sadece laftan ibaret. Çünkü işçilerin kesinlikle iktidarda olmadığı, hatta grev yaptıklarında baskılara uğradıkları, yöneticilerin eski yöneticiler gibi aynı ayrıcalıklara sahip oldukları, hakim sınıfın kopardığı yaygaraya rağmen, servetleri ellerinden alınmadığı gibi ulusal gelirden aslan payı almaya devam eden bir ülkede sosyalizmden söz edilebilir mi?

Aslında Chavez'in uyguladığı sosyal programlar, bütün sınırlarına rağmen, krize rağmen de, eğer devletlerin esas dürtüsü hakim sınıfların ayrıcalıklarını korumak olmayıp kitlelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak olsa, bütün dünya ülkelerinde de gerçekleşebilir. LO (12.10.12)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İkinci Dünya Savaşı üzerine

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra özellikle Avrupa'da, "yaşanan bu vahşetten sonra artık yeni bir dünya savaşı imkansız" diyen burjuva çevreleri, savaşların esas nedeninin kapitalist sömürü düzeni olduğunu unutturmaya çalıştı. Maalesef 1929 krizinden 10 yıl sonra insanlık, kapitalist düzen yüzünden daha büyük bir barbarlık olan İkinci Dünya Savaşı'nı yaşadı. Kapitalizmin yol açtığı günümüzdeki feci kriz, insanlığı daha da büyük bir barbarlığa sürükleyebilir.

Geçmişteki bu büyüklükteki ekonomik krizler savaşa yol açtı. Bugünde bu tehlike vardır. Bu nedenle İkinci Dünya Savaşı'na giden süreci yeniden hatırlamak anlamlıdır.

3 Eylül 1939'da, Alman ordularının Polonya'yı işgal etmesi üzerine İngiltere, daha sonra Fransa, Almanya'ya savaş ilan etti. Amerika'nın, Japonya'ya atom bombası atarak Hiroşima ve Nagazaki'deki insanları yok etmesinin ardından Japonya'nın, 2 Eylül 1945'te teslim oluşuna kadar beş yıl sürecek olan İkinci Dünya Savaşı başlıyordu. İnsanlık, böyle bir beş yıllık yıkım ve katliama tanık olmamıştı.

Bu defa ölü sayısı 60 milyon oldu. Bu, emperyalizmin barbarlıkta sınır tanımadığını gösteriyor. Savaşan devletler, neredeyse tüm kıtalarda, savaş tanklarını karada ve bombardıman uçaklarını göklerde sıraladılar: Batı Avrupa'dan Uzak Doğu'ya, Afrika'dan İskandinavya'ya... şehirler, bölgeler sistematik olarak bombardıman uçakları ile

yok edildi. Faşist emperyalizmin barbarlığı biliniyorsa da, "demokratik" denilen kamp da birçok fırsatta aynı barbarlığa dahil olduğunu gösterdi.

Bu arada, Hitler ve onun askeri-polis aygıtları, toplama kamplarına gönderdiği on milyona yakın insanı yok etmekten çekinmedi. Öte yandan, dünyanın en demokratik yöneticileri sayılan ABD yöneticileri, atom bombasını kullanmakta tereddüt etmedi.

Gülünç bir biçimde "demokrasi" kılığına giren emperyalist düzenin açık veya utangaç savunucuları, savaş ile ilgili aynı açıklamalara devam ediyor. Bu savaş bir kişinin, Hitler'in, çılgınlığı. Süsledikleri ayrıntılara rağmen, liberal burjuva tarihçilerinin ezici çoğunluğunun açıkça söylediği ve kendi okullarında okutabildikleri tez budur. Bir tarafta, saldırgan faşizm kampı vardı: Almanya, Japonya, İtalya. Öteki güçsüz tarafta ise barışseverliğine rağmen saldırılan ve çatışmaya sürüklenen demokrasi vardı. Faşizm karşısında, demokrasi savunulacaktı.

İkinci Dünya Savaşı, tıpkı birincisi gibi, çöken, gerileyen dünya çapında emperyalist sistemin çırpınışıydı. Birinci Dünya Savaşı tarafından sarsılan emperyalist sistem, 1929 krizi ile yeniden sert bir biçimde sarsıldı. Almanya ve İtalya'da faşizme yol açan bu kriz, dünyada hemen hemen önüne geçilemez bir savaşa yol açtı.

Hitler saldırıya, 1939'da değil, 1933-1934'den itibaren

başladı. Çünkü Alman burjuvazisi, Birinci Dünya Savaşı'nın kaybeden tarafıydı ve tam anlamıyla 1914-1918'in galip tarafı olan emperyalistler tarafından kendi ulusal sınırları içerisinde sınırlandırıldığından bunalıyordu.

Nazi ideolojisinin malzemesi olan kendi milleti için "yaşam alanı" arama fikri aslında on yıllardan beri sermayenin temel ideolojisiydi. Sermaye, sadece gelişerek, yayılarak ve de sömürerek yaşayabilir. Bunu da ancak ulusal sınırları aşıp "demokrasi" görüntüsü vererek ve de sözde "barışsever" olduğunu söyleyerek yapar.

Hitler, 1930-1940'lı yıllarda, saldırganın kendisi olduğunu gösterdi çünkü kabuğunda boğulmakta olan ve ondan çıkmaya çabalayan emperyalizmin lideriydi. Yaşlı Batılı demokrasilerin (İngiliz, Fransız ve hatta Amerikan) egemen sınıflarının da Hitler ve onun gibilerinden daha "barışçı" olduğunu söyleyemeyiz: Onlar yıllarca savaşa yanaşmadılar. Çünkü dünya çapında ganimeti elinde tutan emperyalistler olarak, böyle devam etmesini istiyorlardı. Sessiz sedasız sömürmeye ve yağmaya devam ettiler.

O dönemde gündemde olan; yaklaşmakta olan savaşta, her şeyi tekeline geçirmiş "demokrat" ve "barışçı" geçinen emperyalist haydutlar ile dünyanın kendi çıkarları doğrultusunda yeniden paylaşılmasını isteyen saldırgan faşist haydutlar arasında tercih yapmaktı. Tabii ki bu tercih,

madden ve manen emperyalizmin sadık uşakları olan burjuva demokratları için değil, krizlerin ve savaşların büyük bedellerini ödeyen bilinçli emekçiler içindi.

Uzun 5 yıl süren bu savaş boyunca kitleler ne düşünmüş olsalar da, kitlelerin çıkarlarını savunduğunu iddia eden partiler hiçbir zaman, “demokratları mı yoksa faşistler mi” seçeneğinin sahte bir seçenek olduğunu teşhir etmediler. Kitlelere bu yeni savaşın emperyalistler arası bir savaş olduğunu, emekçilerin temel görevlerinin kendi emperyalist devletine karşı savaşmak olduğunu ve karşılarında emekçilerin, sınıf kardeşleri olduklarını anlatmadılar.

Ya sosyalist partililer? Onlar savaşın başlangıcından sonuna kadar burjuvaziye bağlı kaldılar. Komünistlere gelince, onlar savaşın ilk aylarında pusulayı tamamen şaşırdılar, çünkü ilk aylarda Stalin, Hitler’in en iyi dostu olduğunu anlatıyordu. Ardından Stalin bürokrasisi “demokrat” emperyalistlerle ittifak kurunca bu siyaseti çok daha gönülden desteklediler. Böylece eski genel eğilimlerine dönüp kendi burjuvazileri ile ittifak kurdular.

Böylece, savaş, faşizme karşı demokrasi adı altında yönetiliyordu.

Aslında, “demokrasi”, “faşizm” veya “diktatörlük”,

hepsi, inkar edilemez biçimde, emperyalist burjuvazinin siyasi egemenliğinin farklı şekilleridir. Topraklarını korudukları süsünü verseler de yöntemlerinden de açıkça görüldüğü gibi her biri burjuva sınıfının ayrıcalıklarını ve çıkarlarını korumak için var. Emperyalizmin çöküş çağında, ihtiyaç duydukları takdirde, burjuva sınıfının çıkarlarını korumak için, hakim sınıflar, parlamenter demokrasiden diktatörlük rejimine, hatta faşizme geçebileceklerini

dönüştü ve bu ara dönem gözlerimizin önünde akmaya devam ediyor. Planlı, kooperatifler şeklinde veya otoriter olan ve devletle iç içe geçmiş bir kapitalizm bir ütopya ve yalandan ibarettir. Çünkü özel mülkiyet temellerinde uyumlu ulusal bir ekonomi mümkün değil. (...). Şu tehdit edici bir gerçek ki bir ulusun tüm ekonomik güçleri yeni bir savaş hazırlığı üzerinde yoğunlaşıyor. Bu çalışma şimdilik tıkır tıkır yürüyor. Yeni büyük bir savaş kapıda.”

Yukarıda anlatılanlar bugün de geçerli. İnsanlığı büyük bir ekonomik krize sürüklemiş olan kapitalist düzen, insanlığı her an yeni büyük, hatta eskilerinden çok daha feci bir genel savaşa sürükleyebilir.

Birinci Dünya Savaşı’nı bitiren barış anlaşmasının imzalanmasıyla, savaşın kazanan emperyalistler, Alman burjuvazisini mat etmiş ve Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altına alınmıştı.

İnsanlık, Marks’ın da belirttiği gibi, ya

sosyalizm ya da barbarlık arasında bir seçenek yapmak zorunda.

gösteren birçok kanıt gösterdiler.

Troçki, 1933 yılından itibaren, böyle bir savaştan bahsediyordu. 1934 yılında, 4. Enternasyonal ve Savaş isimli yazısında şöyle diyordu: “Etkenlerin çokluğu ve düşman güçlerin birbirine girmesi, somut bir öngörude bulunabilme ihtimalini dışlıyor. Ancak ilerlemenin genel eğilimi kesin bir biçimde açık: Savaş sonrası dönem, iki savaş arası döneme

Sinema... Sinema... Sinema...

“Meleklerin payı”

İngiliz yönetmen Ken Loach'un çektiği son film olan “Meleklerin Payı” vizyona girdi. Film çok az sinemada yer buldu ve muhtemelen uzun süre gösterimde kalmayacak. Ancak bu durum, filmin değerini azaltmıyor.

Yönetmen her filminde yaptığı gibi yine işçi sınıfının bir kesiminin yaşamını gözümüzün önüne getiriyor.

Dünyanın en gelişmiş, sanayileşmiş, zengin ülkesinde, İngiltere'ye bağlı İskoçya'da yaşayan gençlerin yaşamını ve toplumlarını görüyoruz. İşsiz, parasız, evsizler gençler, yozlaşmış ilişkiler. Zaten yönetmen filmi, ülkede resmi işsizliğin 1 milyonu aştığı geçen yıl çekti.

Gençler arasında artan işsizliğin, hem gençler üzerinde hem de tüm topluma olumsuz etkisini çarpıcı olarak görmek mümkün. Anlamsız bir şiddet batağına saplanmış, düzenli bir yaşam kuramamış bir avuç genç aslında istisna değil.

Cannes film festivalinde özel ödül alan filmin oyuncularını, tanınmış oyuncular değil.

Kavga, hırsızlık gibi “canice” suçlar işleyen dört gence, toplum yararına çalışma cezası verilir. Bu gençlerden birinin, tam o günlerde bir bebeği doğar. Kendi

yaşadıklarını, bebeğine yaşatmak istemeyen, onu karşı karşıya olduğu tehlikelerden uzaklaştırmak isteyen genç bir babanın ailesi için ayakları üzerinde durma mücadelesi başlar. İşte bu mücadeleye

vererek “bir şans” veren kişinin, viskiyle olan ilişkisinden gelmektedir.

Böylece “canice” suçlar işleyen, cahil, işe yaramaz gibi görünen bir gurup gencin aslında önlerine çıkan fırsatları

değerlendirmek için ne kadar çaba gösterdiklerini ve de ne kadar yaratıcı olduklarını da görürüz.

Yönetmen, tek kelime politika konuşmadan politik bir film yapmış. Filmin başında İngiliz adalet sistemini gözler önüne seriyor. Ardından işçiler arasındaki dayanışmayı ve vefakarlığı.

Daha sonra da hangi ülkeden olursa olsun zenginlerin sırf eğlence için para saçmalarıyla, yine sırf eğlence için dolandırıcılık yapmaktan çekinmemeleriyle yoksulların yaşamlarını sürdürmek için her türlü riski göze alıp para kazanma kaygılarını gözler önüne seriyor.

Her şeye rağmen, bir sızlanma filmi değil. Aksine hiç olmazsa guruptan birinin, bebeği için iyi bir yaşam kurma amacıyla yaşamını dönüştürmek için gösterdiği çabada nasıl başarılı olduğunu, biraz da güldürerek anlatıyor.

“Meleklerin Payı” katılır.

İskoçya'da tahta fiçilerde bekletilen viskinin ortalama %2'si buharlaşmaktadır. Buna meleklerin payı denmektedir.

Viskinin, bu mücadeleye katılışı ise bu gençleri çalıştıran ve onlara yaşamlarını değiştirmek için moral destek

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.